

Biblioteko Katolik Idista

No. 17.

Nonni e Manni

Vera historio pri du pueri Islandana

DA JON SVENSSON, S. J.

Tradukita da Kanoniko J. HOUILLON

Preco : 2 fr.

IDO-KONTORO : THAON-LES-VOSGES (FRANCIA)

Cheko-Konto postala No. 34.89, Nancy.

IMPRIMERIO XAVIER SUTTER - SAINT-DIÉ (VOSGES) FRANCIA

1927

NONNI E MANNI

I. — La Fluto sorciva.

Delicoza ya es la urbeto Akureyri, reflektita en l'aquo dil splendida golfo Eyjafjördur, extremnorde di Islando.

Ibe me habitis apud mea gepatri kande eventis la historio quan me es quik naraonta...

Uldie — me lore esis dekyara — ni recevis vizito da dubebla kuzulo nomat Arngrim. Il aceptesis totkordie.

Ta vizito, tre normal en su, havis konsequantaji influonta mea tota futuro.

On ofris al vizitero drinkaji kustumala ; pose Arngrim suafoye ofris a ni pleaji muzikal.

Il esis pasionoza flutisto e virtuoze pleis per ula fluto quan il kunportis en sua omna voyaji.

Lua ofro afabla plezure aceptesis. Pri me, grandeg esis mea deziro vidar muzikilo quan me konocis nur per olua nomo.

Arngrim solene prenis ek sua valizo bel etuyo ledra, ceremonioze pozis ol sur sua genui ed apertis olu. Lore, il ektiris superba fluto ebenligna, kun reflekti kolor-chanjanta. Ol esis desmuntita. Il asemblis e sorgoze parajustis la peci, proximigis a sua labii la stranja implemento, e komencis plear.

Me esis astonegata. La soni tante dolca, quin l'artista ekdirigis de sua instrumento, ravisis me. Me nulfoye dum mea vivo audabis tante bela muziko !

Ante komencar melodio, Arngrim explikis ol a ni. Il pleis arii maxim diversa : Franca, Angla e Dana ; plura de li impresis me tante vivace ke li grabesis por sempre en mea memorado.

To esis l'unesmafoye ke me savuris tala plezuro, e mea entuziasmo pri ta marveloza muziko esis kontinue kreskanta.

Ta vespere, pos ke omni disirabis, me insinuis me aden la chambro di nia gasto, e suplikis lu docar a me sua arto.

« Yen demando ne expektita ! » respondis Arngrim, astonata da tal zelo muzikal. E preninte mea manui, il adjuntis : « Kar amiketo, nur un nokton me darfas pasigar hike. Tempo tro kurta por ke posiblesez a me facar a tu la servo quan tu deziras ».

— Tante diligenta me esus ! Me suplikas vu, lernigez da me, cavespere, adminime la principa elementi.

— Cavespere ? Kande omni ja es enlitigita ? Tu ne reflektis pri lo, bubeto.

— Kontree ! me bone reflektis. Ni povas plu facile agar lo. Ni pleos tote nelaute.

Arngnim, sempre plu astonate da mea ardoro, lasis su persuadesar, e komencis explikar a me la fluto-klavi.

Me restis kun lu plu tarde kam til noktomezo, exercante me sen interrupto.

Fine, mea incieso semblis a me suficanta por ke me kapablesez ipse helpar me en lernar la restajo. E me babileskis kun mea muziko-profesoro.

« Mea opinione, me dicis, nulo es plu bel kam fluto-pleo.

— Tu es just, amiketo. En ica noti es quaze misterioza sorco. Mem bestii subisas influo de oli. On povas, per fluto, charmar serpenti, rati, e mem mar-fishi. On dicas ke en Germania viro nomata « la Rat-sorcero de Hameln » akompanigis su tamoyene dal tota rataro dil urbo.

Astonegite, me questionis :

« Vere vera ? Kad on povas, quale vu asertis, atraktar anke fishi ? »

— He ! yes, certe yes !

— Nu ! quik dicez a me quale on mustas procedar.

— On adiras solitara loko maral, ibe on restas tranquile e komencas plear : soni lenta e penetranta maxim bone sucesas. Se la pleo duras sat longe, fishi venas adsurface ; li arivas lente e de omna lateri ; li askoltas, askoltas, pose sequas la barko irgube ol iras.

— Ne kredebla ! Kad anke me povus atraktar li ?

— Certege ! se nur tu sucesos plear la justa noti.

Pos ta aserto, me pro la kloko tarda mustis hastirar ad e en mea lito.

Mea dormo tote plenesis de flutala sonji. Islando havas nula rati nek serpenti, ma multega fishi. En maro, fyordi, lagi e fluvii, li formikumas. Pro to, me de nun hayis nur un ideo, nur un skopo : aquirar fluto e atraktar fishi.

La morga dio, Arngrim esis apene departinta kande me eniris la chambro di mea patro.

« Patro, me exploze dicis, me diletegas flutopleo. Me pregas tu, donez a me pekunio por komprar fluto simil a ta di Arngrim ».

Mea patro esis sidant a sua skrib-tablo. Audinte mea subita demando, il apertis granda okuli, pozis la plumo, turnis su sur la stulo e dicis :

« Tu deziras komprar fluto ? He ! he ! Cher es fluto. Me opinionas ke plu bon esus kelke vartar. Ni riparolos pri la afero. »

— Ma me komprus un chipa. Me tu pregas, patro : me tante deziras lernar ! »

Mea patro ridetis.

« To esez ! Pro ke tu tante deziras, irez komprar fluteto lada. Tu igos skribar olua preco en mea konto. »

Me vivace dankis e kuris al kompro. Un mi-horo plu tarde, me esis proprietero di miniona fluteto.

De lore, mea jorni omna konsumesis en exercado sensfina. Tanta esis mea diligenteso, ke me balde savis plear omna arii quin me konocis. Me entrenis me precipue a flutagar soni lenta e penetranta.

Ha ! se me povabus previdar la terorigiva dolori quin mea sorciva fluto esis atraktonta pos poka dii sur me e mea frateto, me quik jetabus ol aden fairo.

Ma nula presento trublis mea spirito, e me joyoz e sensucia renkontre iris al danjeri qui me guatis.

II. — En Rado.

En mea afero restis ankore un desfacilajo : obtenar permiso kanotagar sur la granda fyordo.

Ne volante facar exkurso solitara, me adiris mea juniora frato Armann e dicis ad ilu :

« Askoltez, Manni. (*Manni* esis lua nometo amikesala, e *Nonni* esis la mea) Kad esus agreabl a tu morgo promenar per kanoto sur la granda fyordo ?

— Certe yes ! Ma quon tu intencas facor ibe ?

— Kozon extraordinara ! Me flutopleos por la fishi.

— Por la fishi ! E tu kredas ke li askoltos tu ?

— Tre certe. E tu vidos mem plu stranja kozo.

— Plu stranja kozo !

— Yes ; ma st ! Ne parolez pri to ad irgu, altre, nia matreto ne permisus lo.

Manni jurinte la sekreteso, me adiris mea matro por demandar de el la yurizo deziregata.

El grantis ol a me ye la kondicioni kustumal : ekirar nur se la vetero es bela, e ne tro forirar de la rivo.

Ca lasta klauzo pasable despezis a me, pro ke me precize projetabis adirar larja maro. Tamen me dankis mea matro e sorgoze disimulis mea intenci.

Ico esis kulpo quan me esis severe expiaconta.

La morga jorno esis splendida : cielo azura, radioza suno e kalm atmosfero, aero parfumizita da sennombra sovaja flori. Ni ne povabus dezirar plu plezanta vetero ; pro to, quante felica ni esis, Manni e me !

Ni frue preparis la departo. Nia barketo, rede e verde farbizita, shovesis al aquo. Me adportis mea peskal implementi : ye l'extremajo di longa kordeto pendis plomba fisho. De olua boko salis du angeli, a qui me ligis, kom lurivo, rageto reda quan fishi diletas snapar.

Me okupis me pri instalar mea frateto en la kanoto, kande oldino advenis. El esis vidva e nomesis Thordi, ma omni donis ad el la surnomo *Vala* per qua nia ancestri pagana qualifikis mulieri qui predicas la futuro. Tamen, Thordi ne esis un de ta sharlatana profeti, kontree, el esis bon e pia muliero.

« Adube vi iras, pueri ? » el questionis.

— Peskar en la fyordo.

Thordi perceptis la lada tubo emersanta de mea posho.

« Ka vi volas anke flutoplear ? » el adjuntis. Me, kelke embarasite, respondis : « Yes, intertempe ». Lore el fixigis sur me penetranta regardo e dicitis :

« Me ne savas pro quo eventas ke me es tre desquieta pri vi ». El adjuntis lentavoce : « Deo vi protektez ! »

Lua paroli impresis me.

Pos pauzo, el dicitis pluse :

« Nonni, voluntez renuncar ta exkurso ».

— He ! pro quo ?

— Pro ke acidente povus eventar a vi, el dicitis regardante mea frateto, nam es ya danjeroza por du mikra pueri, forirar sole en la fyordo ».

Me restis stacante, hezitanta e preske decidigita renuncar mea projeto, kande Manni klamis :

« Nu ! Nonni, ka ni departas ? »

— Yes, Manni, me automate respondis, ni quik desamara-
ragas.

E me, esforcante vinkar mea timo, dicitis a Thordi :

« Nia gepatri permisus ta exkurso quan ni deziregas de tante longe. Ni tre chagrenus renuncar olu ».

— Takaze, irez, e Deo vi protektez ! replikis la bon oldino. Adminime, ne irez plu fore kam til la kabo Oddeyri ; restez enrade, inter la navi ; ibe es suficanta spaco por via amuzado.

— Ni esos tre prudenta », me respondis. Ma me ne promisis restor enrade, quo igabus nia projeto faliar, nam me intencis iror fore por trovar loko solitara.

Me do finigis la konversado dicante a Thordi : Til rivido ! Iginte Manni sideskar, me ensaltis la barko e ni livis la rivo. La maro esis spegule-glata e kristale-diafana.

« Quante bela ! quante bela ! » klameskis Manni aplaudante.

Pos kelka remilo-stroki sur la sablo, ni atingis l'aquo profunda.

Mea miniona kompano esante tro mikra por remadar, me dicitis ad ilu : « Askoltez, Manni, tu es brava kerleto. Tu cadie esos pilotanto ». To plezis a lu, ed il quik instalis su ye la guvernilo. Me sideskis ye mea benko e sisis la remili.

La barko glitis rapidege sur la liquid surfaco, qua esis arjente-klar e orizita da sunradii.

La stranjera navi, ankragita ne fore en la larja bayo, semblis balnar samtempe en la varm e klar jorno-lumo, ed en l'azuro di ciel-blua maro.

« Nonni, dicitis mea frateto, ka ni ne iros unesme proxim ta granda navi por spektar li ».

— Yes, Manni, tre volunte. Ni havas tempo. Guvernez ad ibe.

Ni vidis cirkume duadek navi, preske omni del Dana komercial navaro, veninta de Köbenhavn ; pluse Norvega baleno-navo e superb Angla yaktó di qua la proprietero, rich lord, esis exkursanta en l'insulo.

Franca milito-navo, *Pandore*, ankragita plu fore adnorde, esis la maxim grand e bel de omni. Arivinte depos kelka dii, ol esis balde retronavigonta a Francia.

Inter la rivo e ta omna navi, esis alternanta movado di kanoti. To omna esis tre interesiva por du puereti quale ni.

Manni direktis la barko al Dana navi qui esis maxim vicina, e me energioze remadis.

Ni unesme cirkumiris la mikra kutro *Rachel*, de Köbenhavn, qua aspektis kokete, kun sua bastingaji rede farbizita.

La puera moso di ta navo esis konocata da ni : ni interkambiis saluti, e la futura maristo afable deziris a ni « multa plezuro ! »

Del bordo dil elegantforma *Hertha*, Dana maristi ni advokis.

« Adube vi iras ? »

— Ni esas promenanta.

— Acensez do sur nia navo !

— Danko. Ni darfas acensar sur nula navo.

— Qua interdiktis lo ?

— Nia matro.

— Pro quo ?

— Ni ne savas. Forsan pro timo ke a ni eventus acidento.

— Ma pro quo ta timo ?

— Uldie, puerulo acensis sur navo stranjera qua forportis lu, ed on ne plus recevis ultempe irg informo pri lu.

— To es trista historio — Adminime, vartez dum kelka instanti, me balde retrovenos, » klamis un de la maristi, qua desaparekis ad en l'internajo dil navo.

Me, presorge eskartis la barko per kelka metri del navo.

« On ne povas savar quon il intencas facor, » me pensis.

Kelk instanti plu tarde, il riapareskis sur la ferdeko e jetis du gros oranji aden nia barko.

« Ecelanta paradursto ! » lu klamis a ni.

Me dankis lu, e Manni sendis a lu kiso.

Ni pose direktis la barko vers la bel Angla yakto tote cintilifanta pro orizuri. Por plu bone examenar ol, ni lente remadis cirkum olu.

Kelk Angla figuri kapvestizita per reda boneti, su montris sur la ferdeko : to esis stranja vidajo.

Ta viri signifis a ni e lansis kelka paroli, de qui ni komprenis nur « good boys ! » (bona pueri). Ni responde salutis dicante : « all right ! » (tre bone). Ek ta nura du vorti konsistis nia tota Angla vortaro.

La maristi rideskis e klamis itere : « Good boys ! »

« All right ! all right ! » ni repetis dum nia inspekto-voyajo.

Omna navi stranjera vizitesis da ni. Ni examenis l'una pos l'altra, e lo eventigis a ni omnasorta aventureti.

La lasta aventuro esis maxim plezanta.

Ni esis proximeskant al povoza Franca kroz-navo *Pandore*.

Ni longatempe, kun profund admiro, restis kontemplanta la superba navo. La maristi afable salutis ni. Inter li esis vivacega pueruli, ye karnaciono brunigita e hari tre nigra. Li

esis novica aspiranti. On dicis a ni ke li esis divenonta oficiri che la Franca navaro.

Li e ni interregardis kun reciproka kuriozeso. Li respondis per la Franca a nia saluti. Ni, pro evidenta motivo, komprenis nulo.

Mea frateto questionis me : « Ka ne oportas ke anke ni dicez ulo ad ili ? »

— Yes certe, ma ni ne konocas la Franca.

Manni sempre savis helpar su.

« Tu povas adminime klamar : « Napoléon ! » dicis la petulema kerleto ; li ya bone komprenos. »

— Ka tu kredas ?

— Yes, yes ! kuraje ! adavan ! ni vidos quon li respondos.

Me lautege klamis : « Napoléon ! » quo multege amuzis la navani.

Maristi e pueri advenis, sempre plu multa. Inklininte super la bastingaji, li ridante regardis la du puereti Islandana.

Manni, kun sua infanto-vizajo rozea e ronda, brilanta pro saneso, e lua frato kelke plu longa e kelke plu pala, omni du havanta, kom Islandani, blondega hararo, prizentis al regardi di ta brunigita maristi homtipo a qua li ne esis kustumigita.

« Manni, me fine dicis, ni departez. Li regardas ni tro persisteme. »

— Tu es justa » lu gaye dicis.

Pos adio-saluto, ni forireskis pretervehante la bel eskalero abordal, kande vaporshalupo subite arivis ibe por abordar. Pos haltir por lasar spaco ad olu, ni esis durigonta nia iro pretervehonte, kande un del shalupani, pro komando lansita del navo, snapis per gazo nia barko ed atraktis ol a su.

Manni e me probis liberigar ni. Eventis kurta barakto qua tre amuzis la desupra spektanti. Nia rezisto balde vinkesis. Solida manui sizis ni e depozis ni sur l'infrajo di l'eskalero. Ibe ni mustis vartar.

Ni questionis ni quale to omna rezultos, e me dicis a Manni : « Yen ni kom kaptita che la Franci ! »

— To stranja ! lu dicis. Pro quo li, qui aspektas tante bon e afabl, kaptis ni per violento ?

— Me pensas ke to es nur por jokar ; ni certe havas nulo timenda ».

Ye ta sam instanto, oficiro alerte decensis, ridante sizis ni ye manuo ed igis ni acensar kun lu. Komprenante ke on intencas nulo mala kontre ni, ni sequis lu senhezite.

Sur la ferdeko ni aceptesis maxim afable. Omna vizaji esis ridetanta, e ni disdonis dextre e sinistre manupresi ad omni.

L'oficiro duktis ni alonge la vasta ferdeko mobilzita per kanoni brilanta, proxim qui grava sentineli, la sabro nudigite, esis facionanta. Nia guidanto igis ni decensar eskalero, e haltis avan bel mahagona pordo qua esis enireyo a superba saloneto. En ica, omna kozi esis astoninde net e ordinita.

L'oficiro facis gesti signifkanta ke ni sideskez an la tablo. Il tiris ek armoro grand e bel imaj-albumo quan il pozis avan ni, ed il invitis ni, ankore per signi, foliumar olu ; pose il livis la chambro.

Kande ni restis sola, me dicis a Manni : « Quante stranja ! To es quale en la rakonti dil *Mil e un nokti* » (1).

— Yes ; ni traktesas mem plu bone kam la princi en ta rakonti.

— Quon li agos pri ni, Manni ? Quon ?

— Ka me lo savas ? Li forsan forduktos ni aden Francia, quale olim la Turki forduktis la Islandani aden Aljeria ».

Ta penso infantal igis me multe ridar, e me replikis : « Ni esperez ke no. Tu ya savas ke la Turki sklavigis sua kaptiti Islandana. La Franci es multe tro jentila por tale agar ».

— Me certe ne volus irar kom sklavo aden Francia, ma to eceptite, me prizus vizitar ta lando.

— Yes, to esus bela », me adjuntis, tote ne pensante ke ta deziro pos nelonga tempo realigesos.

Ni foliumeski l'albumo.

Ma balde apertesis la pordo, ed eniris viro tote blanke vestizita. Il esis la koquisto dil navo. Il facis a ni afabla saluto, pozis sur la tablo pladi kargita per kuki, plenigis de blanka vino du glaseti, signifis ke ni ipse servez ni, ed ekiris.

« Quante jentil es ta Franci ! » dicis Manni.

— Ha yes ! » me respondis. E quik ni komencis manjar. La kuki esis ecelanta, e la blanka vino igis nia bon humoro mem plu bona.

Ni esis balde finonta nia repasteto kande l'oficiro rivenis. Quik ni iris ad ilu por donar a lu la manuo, dicante, segun la kustumo di nia lando : « Danko pro la repasto ! » Il komprenis, presis nia manui, pose duktis ni a l'avanajo dil navo ed igis ni enirar kabineto vivace lumizita. Ul sioro, provizita per fotografal aparato, vartis ni ibe.

(1) Famoza kolekturo de rakonti orientala.

Pos ri-aranjir nia vesti, il lokizis ni avan la fotografilo, me sidante e Manni stacante, la manuo sur mea shultro.

Klik ! . . . ni esis fotografita ! E la sioro dankis ni per lejera kap-inklino. Ni, retroveninte sur la ferdeko, quik circondesis dal yuna Franci qui kun charmanta vivaceso probis kelke konversar kun ni. Ma to ne sucesis pro ke ni komprenis nulo e ke me, quankam konocante la Franca vorto *Napoléon*, tamen ne povis sustenar babilado per ta nura lingual provizuro.

Pose, la alerta pueri Franca akompanis ni til nia kanoto, stopante nia poshi per kuki e sika vitberi.

Fine ni interadiis kun kordiala rideto.

III. — **Peskado.**

Omna beredi agitesis, omna navani salutis kande nia barketo lente forgliteskis de *Pandore*.

Savante ke omna regardi konvergas sur ni, ni sorgis manovrar maxim habile posible. La mikra okyara pilotisto tenis la guvernilo tam grave kam veterana maristo. Anke me esforcis remadar tam bone kam me povis.

Kande ni esis ye pasabla disto del navo, me energioze movis la remili. Nia kanoto fendis l'aquo veluratra kun tanta rapideso ke spumo spricis til super la pruo.

Pose, me, fatigite, lasis glitar la barko, e to esis charmoza tale avancer dolcege sur l'aquo tranquila.

« Dicz ! kad ol plezas a tu, nia promenado ? » me questionis mea frateto.

— Ho ! multege ! E quante bela to esis che la Franci !

— Yes, e ni savas nun quon li deziris : nia fotografurin ! Tale ni foriros — ma nur imaje — til en Francia.

— Quante bon es lia kuki ! Ka ne, Nonni ?

— On ne darfas esar gurmanda, Manni. Ni prefere probez kaptar kelka fishi.

— Ni unesme serchez loko fishoza.

— Ica loko es tala, Manni. Ni bezonas nur haltar e lansar en l'aquo la plomba fisho.

Ni esis ja multe distanta del rado e pasable avancinta en la fyordo. Ni obliviabis pro nesuciemeso la konsili di nia gepatri e di l'olda Thordi.

Me depozis la remili dicante : « Ni restos hike nur dum tempo suficanta por kaptar un fisho por singlu de nia domo :

patro, matro, fratino, servistino e ni du. Entote sis. Pose ni iros adnorde, ye la pinto dil kabo Oddeyri ; ibe me povos atraktar fishi per mea fluto.

— Konsentita ! » dicis mea mikra pilotisto. Me sizis la plomba fisho e lansis ol aden la maro.

« Lasez me kaptar l'unesma », jentile suplikis Manni.

— Volunte, se to plezas a tu. Ma l'unesma fisho es destiniĝt a nia matro ; or el tre prizas turboti.

— Bone ! me kaptos turboto.

La plomba fisho sinkesis sempre plu adinfre til ke ol atingis la fundo. Me donis la kordeto a Manni qua spulis ol cirkum sua karmo, pos ke il ri-levabis ol de 40 centimetri cirkume, nam il savis ke turboti trovesas ye ta profundeso. Pose, il guatis kun atenco di linceto.

Dume, me cherpis ek mea posho Franca kuki. Li esis tre bona ; mea frateto lo dicabis tre juste.

Balde Manni klameskis : « Yen turboto snapeskanta ! »

— Nu, tirez !

Il tiris, ma preske tam balde klamis : « Falio ! la fisho su desakrochis ».

— Poke importas, Manni ; hike es multa fishi, e tu balde kaptos altra.

L'angelo ne ja atingabis la fundo kande la bubeto klamis : « Nonni, itere fisho snapanta ! »

— Probable to ne es turboto, Manni, pro ke la angelo ne es sat profunde sinkita. Tu kaptis versimile moruo. Kad olu es grosa ?

— No ! me supozas ke lu es mikra. Lu tensas tre feble.

— Regretinde ! Tamen, ektirez olu.

Un instante pose, Manni adtiris super la bordo mikra moruo friskanta. Ol falis apud la benko.

« Videz, ho, quante stranja lu esas » il dicis inspektante ol minucioze. « Ol havas nigra makulo sur la nazo ».

Me dulce desakrochis la fisho. La angelo esis sinkita en lua mandibulo ye angulo di la boko.

« Dicz, Manni, ka tu konsentas ke ni lasos vivar ta mikro ? Lu es tante yuna ! Pluse, tu deziris turboto, e ne moruo. »

— Lu darvez vivar ! Lo adportos a ni fortune.

Me jetis la mikra moruo en la maro, ube lu sinkis su quale flecho.

Manni imersis itere l'angelo. Pos apene du minuti, il klameskis : « Me kaptis un », e ri-tiris la kordeto. Fakte, il

kaptabis turboto. « Por la matreto », il dicis, desakrochante la fisho quan il pozis funde dil kanoto. « Nun, Nonni, tu kaptaz la kin altra ».

— Bone », me dicis, e me lasis l'angelo plunjar til la fundo, pose me ri-levis ol de plura metri, nam me deziris nur morui, e me savis ke morui kustumas restar ye ta disto del fundo.

Balde me sentis tirado kontinua : fishi formikumis cirkum l'angelo. Ma li esis snapetanta, sen snapar. Tamen, pos kelka tempo, me sentis forta tenseso. « Me havas granda moruo », me dicis, vivace levante la kordeto. Manni atence guatis l'aparo dil fisho. « Ho, lu klameskis, regardez, Nonni ; tu kaptis du en un foyo ! »

Fakte, du morui, un granda ed un mikra, esis pendanta an la du hoki. Me pozis la granda, qua esis longa de plu kam 60 centimetri, apud la turboto. Kande me deprenis la mikra, me astonesis da videskar, sur lua nazo, nigra makulo simil a ta qua markizabis la moruo di Manni ; e mea astoneso kreskis, kande me ritrovis anke la vunduro angule dil boko. La kompatinda bestieto lasabis su kaptesar duesmafoye. Anke Manni astonesis. « Icafoye, ni konservos lu, Nonni » il deklaris.

— Bone. Lu esos por tu, e la granda por nia patreto.

Dum min kam dek minuti, me kaptis tri altra.

Me ri-sizis la remili, Manni staceskis ye la guvernilo, e quik e rapide, ad norde ! Kande ni atingis la pinto dil kabo Oddeyri, me depozis la remili por kelke repozar, nam me esis sudoroza.

Nia barko esis mole ocilanta sur l'aquo profunda. Omno esis kalmega. Absoluta silenco regnis.

Tamen, la loko ne esis sendanjera. Ye basa mareo, la fyordo-fluo iras impetuoze a larja maro ; kontree, ye alta mareo, la maro-pulso divenas tante forta ke ondi acensas tre fore sur la plajo. Trans la kabo, la granda fyordo tre larjeskas, e plu norde es la libera Atlantiko.

Pro to, on absolute interdiktabis a ni preterirar la danjeroza pinto di Oddeyri. Tamen ni esis ne-volante proximeskant al interdiktita loko. Ni suciis pri nulo ecepte fishi e fluto-pleo.

« Nun, bone atencez ! » me dicis a mea frateto.

« Guatez sorgoze adfunde di l'aquo ka fishi acensos dum ke me pleados.

— Yes, yes, Nonni ; quik komencez ! » Ed il inklinis super la bordo dil kanoto, dum ke me pleis mea maxim bel arii.

Tale ni restis longe, longe, me pleant e lu guatant. Aer-bulo, minima aquo-moveto, emocigis ni. Ye singla instanto, ni kredis vidar fisho-kapo emersar del maro-surfaco. Nia okuli, oreli, pensi, esis tote okupata nur pri ta fishi quin me nedubeble esis atraktonta.

Ma ta raskala fishi kontinue deceptis nia expekto, ed obstinis ne livar la profundaji. « Tamen, li tardesas venar » Manni fine remarkigis. Anke me ipsa komencis ne pacientesar. Kad Arngrim trompis me ? — No, ne-supozeble ! Cetere, il igabis remarkar ke on mustas perseverar, mem kande fishi su vartigas.

Ni do perseverez ! Ne omna espero es perdita.

IV. — En morto-danjero.

Ho ve ! tote sinkit en nia duopla okupeso : flut-peado e fish-guatado, ni ne videskabis ke la cielo pokope kovresis per nubi, la vetero divenis humida e koldeta, dum ke densa nebulo velizas la rivo e su extensas sempre plu multe, envelopante omno per desquietiganta mi-lumo.

Kom kolmo di desfortuno, la refluxo ja esis komencinta, e forta fluo sizis nia barko e forportis ol trans la kabo Oddeyri. Ni esis rapidege vehanta a larja maro.

Mea frato esis l'unesma qua perceptis la danjero. « Nonni, lu subite klameskis, quo eventis ? Me ne plus vidas tero ! »

— « Tu ne plus vidas tero ? » me pavorigite repetis cirkum-regardante.

Quale mea frato, me vidis nulo plusa kam dens e griz nebulo. Me klameskis : « Ho bon Deo, ni es perdita. » E penetrita da mortal angoro, me jetis mea fluto en la fundo dil barko. « Quik, Manni, direktez al urbo ! »

Il springis al guvernilo e, ye l'instanto sequanta, regardis me per okuli questioniva. « Qualatere es la urbo ? Me ne savas quale governar ». Me probis orientizar me, ma me ne sucesis. Sudo, nordo, esto, westo, restis punti ne-reperebla. Reflektinte, me balde konvinkesis ke la fluo ja duktis ni tro fore por ke ni povos renkontrar plajo sabloza ; nur klifi abrupte sinkit en la maro. Do ne posibl esus tervenar ; mem se ni sucesus atingar la rivo. Quo esis eventonta pri ni ? Ni vere esis en morto-danjero.

Manni restis ye la guvernilo e regardis me plorante. Me esis la chefo, il expektis mea decido. Fine, me dicis ad

ilu : « Manni ka tu ne povas deskovrar la suda direciono ? » Il regardis addextre, adsinistre, reflektis e subite sukusis la kapo : « Me ne povas, Nonni. » — « Takaze, Deo helpez ni ! nam anke me ne plus povas rikonocar la voyo. »

Dum kelka instanti, ni restis senmova, la okuli fixigite sur la nepenetrebla nebulo qua sempre plu denseskis. Pose, me ri-prenis la remili dicante : « Me volas adminime facar omno quon me povas. Me remados segun la chanco. »

Me laboris per mea tota forci. La barko glitis alerte sur la kalm e glat aquosurfaco. Ma adube ni esis vehanta ? Kad al klifi ? o kad al urbo ? — Icakaze, me esis remanta kontre la fluo, e konseque ne avancanta, pro ke ne posibles vehar kontre olu. — Ma forsan me vehis ad-norde ? Takaze, nia situeso esis mem plu mala, nam me plurapidigis la foriro a larja maro, e hastigis nia periso.

Ta pensi paralizis me. Me depozis la remili ed iris sideskar apud mea frato. Ni restis silencoza, flanko an flanko. Pos kelka minuti, Manni questionis me : « Pro quo tu cesis remar ? »

— Pro ke io esas ne-utila. Me ne savas adube direktar la barko, e anke tu ne lo savas.

Manni taceskis. Pos pauzo : « To es hororinda » lu dicis. — « Yes », me respondis.

Fakte, nia situeso esis terorigiva. Senmove, senparole, ni kontemplis la fishi sternita ye nia pedi.

Pos kelka tempo, Manni me regardeskis. Lua okuli esis lakrimoza. « Jentila Manni », me dicis, emocigite da kompatato, e tenere prenante lua manui, « tu kaptetas da koldesko. Tua manui es glaciatra, e tu palega. Ka tu standas male ? »

— Ho, lo ne es grava, Nonni ; tamen, yes, me sentas koldeso.

— Kompatinda frateto ! Me chagrenas pro ne povar alejar tu.

— To balde pasos, Nonni.

Me, kontree, pensis en me ke to ne pasos, ke to es nura komenco di nia sufrado. Ma me sorgis ne dicar a Manni mea penso.

Humideso e koldeso divenis sempre plu penetriva ; la jorno obskureskis. Kad esis ja noktesko o nur pludensesko dil nebulo ? Ni ne savis, nam ni nule konciabis la paso dil tempo.

Me klemis Manni kontre mea korpo por rivarmigar lu. Me tante amis lu, ta frateto, ke me ne povis suportar ke lu sufras. Il apogis la kapo sur mea pektoro e klozis la okuli.

Tale ni restis longatempe... Me observis Manni. Il ne standis plu bone. Lua vizajo, kustume radioza pro saneso, paleskis sempre plu multe, Quante me reprochis a me mea ne-prudenteso ! Me esis la kauzo di lua sufrado.

Fine, il apertis la okuli e questionis : « Kad ankore on ne vidas tero ? »

— Ho ve ! ne. Ni duras advehar larja maro.

Li dicis pluse : « Quante kolda esas ! Me volus dormar, ma me ne lo povas pro koldeso. »

Singla de lua paroli vundis me quale poniardo. Ma quon facar ? Me ne havis kovrilo por envelopar la kompatindo.

Lore me memoris la vitberi e kuki quin ni havis enposhe. To povis helpar, se ne kontre koldeso, adminime kontre hungro.

« Ka tu ne hungras ? » me questionis.

— Yes, ma me sentas plu forte koldeso kam hungro.

Me dicis a lu ke manjo efikos bone. Lu asentis, e ni manjis preske tote nia mikra provizuro. Manjo fakte efikis bone ; ni sentis ni rifortigita. Tamen koldeso duris ed igis anke me dolorar.

Me prenis la manui di Manni e pavoreskis. Li semblis glacio-peci. Lua vizajo esis mortatre pala. Oportis irgmaniere rivarmigar la puereto. Me havis oportuna inspireso. Me esis vestizita per tuniko pasable dika. Me hastege desmetis olu. « Manni, me dicis, yen ! me kovros tu per mea tuniko. »

— Ne agez tale, Nonni. Lo igus tu malada.

— Nul danjero pri to ! Me es multe plu evoza e hardigita kam tu, e mea tolero-povo es granda. Lasez me metigar ol da tu.

— Me ne kredas, Nonni, ke tu povos sen tua tuniko tolerar tanta koldeso. Ne desmetez olu.

— Quon tu dicas ? Me ne povus tolerar to ? Me ? Ka tu oblivias ke, pasintayare, me dum plura hori restis ennivigita sur la voyo de Akureyi a Hals ? Lo lora esis multe plu harda kam lo nuna.

— Tamen lo igis tu malada.

— Yes, certe. Ma nur un nokto bezonesis por ri-sanigar me. La morga dio, me esis itere tote bonstanda.

Fine, Manni konsentis. Me helpis lu metar mea tuniko sur lua dina bluzo, aranjis e butonagis ol sorgoze.

Klemite l'unu kontre l'altru sur la benko guvernala, ni klozis l'okuli e probis dormeskar. Pos kelka tempo, me

apertis l'okuli ed observis Manni. Lu semblis a me kelke plu bonstanda. La varmigiva tuniko certe bonfacabis lu. Me esis tante kontenta pri to ke me preske ne plus konciis la koldeso qua me penetris. Tamen Manni, quankam lua okuli restis klozita, ne aspektis dormantanta. « Ka tu dormas ? » me questionis deslaute. Il apertis la okuli e sukusis la kapo.

Pose, su erektante, il dicis : « Divinez pri quo me pensas. Me pensas ke ni ne povas dormeskar pro ke ni ne ja facis la prego vesperal. Nia matreto kustumas dicar ke on plu balde dormeskas e plu bone dormas pos pregir. Ka ni ne facos nia prego Nonni ? »

— Yes, ni pregez.

Genupozinte funde dil batelo, singlu de ni aparte facis la prego quan ni kustumabis heme recitar ante acensar la lito ; pose me demandis de Manni ke il voluntez anke recitar kurt e jentil versa prego quan nia matro lernigabis da lu e quan me ne savis memore. Quik il juntis la manueta et recitis la bel Islandana prego di qua yen tradukuro :

Ho mea Iesu,

Un de tua manui

Esez mea kusheyo,

E l'altra esez mea lit-kovrilo :

Lore nulo mala atingos me.

Ho Iesu, amiko dil infanti,

Me nultempe separesez de tu,

E, kaze ke me mortos,

Prenez mea anmo

En tua manuo,

E portez olu aden tua paradizo.

Tua anjeli tante pura,

Dum ica obskura nokto

Facionez cirkum nia lito,

Por prezervar ni de irga malajo ;

Sub lia protekto,

Ni timas nul danjero.

Pose, recitinte fervoroze *Nia Patro*, ni risideskis e restis strete klemita l'unu en la brakii di l'altru. « Nun lo standos plu bone, kad ne ? » questionis Manni fidoze.

— Ho yes, me lo kredas.

— Ka tu anke esperas ke la bon Deo exaucos ni ?

— Me es certa pri to, Manni.

— Nia matreto diletas repetar ke la bona Deo ne falias

exaucar ti qui pregas pie e fidoze. Ni tale pregis, kad ne ? Pro to, ni ne plus havas ulo timenda, Nonni. La bon Deo e nia jentil anjeli vigilas por ni, presente.

Me esis kustuminta audar mea frateto tale parolar, ma ye ta minuto, ita paroli tante impresis me ke lakrimi spricis e inundis mea vizajo.

« E nun, konkluzis Manni, ni darfus kushar ni, e ni certe dormeskos. Ed anke certe la bon Deo salvos ni. »

Tro emocigite por parolar, me respondis per plu forta klemo dil karulo an mea pektoro. Me savis ke lua anmo es plu proxima a Deo kam la mea, e me konciis ke Deo ipsa parolis per lua boko.

Mea frato esis puero sincere pia e tote inocenta. Pro to, il esis estimat e amat da irgu qua lu konocis. En ta okazono, il esis quaze mea gard-anjelo : il igabis ni pregar, e la paroli acensanta de lua inocenta kordio, profunde emocigabis me, e chanjabis a fido mea senkurajesko.

Ni kushis ni flanko an flanko sur la dopa benko, interklemante maxim forte posible, e balde nia palpebri esis dorme-klozita. Kushite en frajil kanoto, envelopite da densa nebulo, ni flotacis... Ni vehis — portate dal ondi povoza di Eyjafjördur e gardate dal anjeli — a larja maro.

V. — De ube venis burasko.

Quantatempe duris nia dormo ? Me ne savas. Ma ol interruptesis maxim stranjaniere. Ni esis subite sukusate e precipitate aden la fundo dil barko. Cirkum ni, ne-ordinara bruiso su audigis (ol similesis mujado mixit a forta plaudo-bruiso) dum ke pluvego falis sur nia kanoto. La maro esis tre agitata e la barko sukusata da ondi. Kozo astoniva : nula vento mem maxim lejera suflis, e la pluvego cesis tam subite kam ol komencabis.

Ni probis ri-erektar ni ; ma, pro longa dormo en kolda nebulo, ni esis tante torporigita ke ni povis movar nur desfacile. Ni, apene staceskinte, quik ri-falis. Cetere, la kanoto tante dansis ke ni mustis restar genupozinte, akrochite al benki. E la stranja bruisego audigis su tante forte e tante proxime ke ni kriis pro pavoro. La densa nebulo impedis la vidado, ed igis nia situeso mem plu hororigiva. Paralizite da teroro, ni restis unesme senparola.

Fine, Manni dicis a me : « Quo do efektigas ta ondi. Nonni ? Ne esas mem minima vento ».

— He ! me ne savas, Manni.

— E ta pluvo, de ube ol venas ? Ol jus falis siteloze, e nun nula guteto falas.

— Me komprenas nulo pri to », me dicis inspektante la maro qua, cirkum ni, duris esar violente agitata.

To ne esis ondi fundala, larja e kalma, quala ti qui ulfoye produktesas mem ye bela vetero, ma ondi tote diferanta, ne reguloza e spumoza.

« Quo do igas la maro tante ondoza ? » itere questionis mea frateto, klemante su an me, pro pavoro.

— Forsan granda paketboto pasis proxim ni. O posible to es ter-tremo ».

Me apene enuncabis ta paroli kande nia kanoto levesis da ondo mem plu forta. La movo esis tante subita e semble senkauza ke ni astonegesis. Nia regardi exploris la mar-punto de ube ta ondo venabis. Lore aparis a nia okuli spektajo qua plenigis ni de teroro. Ni vidis tote proxim ni, ye disto de kelka metri apene, imensa monstro karbone-nigra emersar de l'aquo. Samtempe, la bruisego antee audita itere audesis, dum ke kolono de blankatra fumuro vertikale acensis del hororinda aparajo. To quo aspektis quale fumuro, falis pluvatre en la maro e sur ni.

Lore me explikis a me ta omna fenomeneni. Ni trovesis meze di trupo de baleni qui lud-foletis e lansis en l'aero povoz aquo-spricuri.

Me quik komprenis quante danjeroz es nia situeso, nam baleni poke sucias meskina kanoto ; e se ul ek ta enorma bestii hazarde acensus al maro-suprajo sub nia frajila barko, ica lansesus en l'aero quale nuco-shelo e renversesus. Do, tre importis ekirar maxim balde posible de ta fatala situeso.

Sen perdar un instanto, me imperis a Manni ri-prenar la guvernilo, e me ipsa manuagis la remili por eskartar ni rapide del hororinda monstro. Me remadis totforce, e la barko forglitis quale kormorano. Me vidis la leda bestiego levar sua imensa avankorpo, pose plunjar lente dum ke lua kaudo frapis l'aquo.

Danke mea esforcis, ni esis balde exter atingo dal baleni. La maro ri-divenis glat e kalm. Tamen me duris remadar por eskartar ni maxim fore posible de la monstri maral. Fine me depozis la remili ed iris sideskar apud mea frato.

Quankam l'aventuro pri la baleni forte perturbabis ni, ni ne konversis pri olu, pro ke ni sentis ni tro opresata e sufranta.

« Qua kloko versimile esas ? » fine questionis Manni.

— Mea opinione, es cirkume nokto-mezo.

— Me kredas ke es plu tarda ; probable du o tri kloki ».

Lu forsan esis justa, nam ni longe dormabis.

Me itere desquietekis pri Manni, nam il aspektis tre depre-sita. Me propozis a lu kelke remadar por ri-varmeskor. Tamen, me adjuntis, tu laborez per nur un remilo. Tu es tro febla por manugar la du ».

Fakte il remadis dum ke me tenis l'altra remilo. Pos kelka minuti, Manni dicis a me : « Bona konsilon tu donis a me. Me ja koncias standar plu bone ».

— Takaze, durigez kelkatempe l'exercado. Lu obediis.

Subite il bruske levis la gambi e pavorigite klameskis : « Quon es to ? Aquo eniras la kanoto ! » Me precipitis me por explikar a me ta nova katastrofo. Lo esis vera. Aquo eniris tra la fundo. La holdo ja esis plenigita, e la liquido esis videble acensanta. Ni ne darfis perdar un instanto. Oportis quik stopar la fenduro, se ne, aquo esus balde plenigonta la barko. E nia morto esus certa.

Me rapide arachis kelka planki, e, genupozinte sur la barko-fundo, me sinkis brakio en l'aquo por serchar la truo qua trovasas en la holdo di omna Islandana bateli, e quan on klozas per ligna stopilo. Kande kanoto es shovita adsur la plajo, pos turo maral, on deprenas la stopilo por evakuar l'aquo penetrinta tra fenduri.

Me supozis ke la stopilo esis ekpulsita. Fakte la truo esis apertita ! « Manni ! me klamis, la stopilo es ek-springinta. Quik serchez olu ! »

— Ube me devas serchar ?

— Ol versimile flotacas sur l'aquo en la kanoto ». Manni, genupozinte sur la benko, serchis omna loke la stopilo, ma trovis nulo. Dume, me aplikis mea manuo sur la truo, ma, malgre mea omna esforcis, me ne povis tote supresar penetro di aquo.

Me sukusesis da fremisi glaciatra. Mea tota korpo esis humidigita, pro ke me restis genupozinte en l'aquo.

« Pro Deo, Manni, hastez ! Me ne plus povas rezistar a l'aquo. Ol ja atingas mea shultro ».

— Me ne sukcesas trovar ta stopilo ».

Lo esis desesperigiva.

Lore me havis oportun ideo. « Prenez tua kultelo, me dicis, e detranchez la maniko di mea kamizo ye la shultro ».

Manni tranchis e deprenis la maniko, e pozis ol en mea sinistra manuo. Me rule-facis ek olu tampono per qua me stopis la fatal aperturo. Lore me povis staceskar. La kanoto esis mi-plena de aquo. Ni serchis la sitelo. Ho ve ! ni obliviabis kunprenar olu. Tamen, la tempo esis urjanta. Oportis evakuar l'aquo maxim rapide posible, nam kaze ke eventus ventu-stroko o plu forta ondo, ni certe perisus. E ni restis angoranta, ne savante quon facar.

Subite, Manni klameskis : « Ni uzez nia beredi kom eskupili ! »

— Ha yes ! bon ideo, Manni ! Quik al eskupado ! »

Ni plenigis nia beredi e vakuigis li super la bordo. Ta « siteli » esis mikra ; la barko vakuigesis lente. Fine, lo esis parfacita.

La perdita stopilo fine ri-trovesis. Ol esis koniumanta inter du planki funde dil holdo. Me quik ri-stekis olu, pose ri-metis mea kamizo-maniko tote imbibita, quan me ligis per kordeto deprenita del plomba fisho. Pos tale eskartir la danjero, ni iris sideskar ye la dopajo dil batelo. Ni balde experiencis lo harda di expozesar, humidigite, al koldeso di nokto nebuloza, en barko ne klozita.

« Deo voluntez sokursar ni ! » me sospiris.

— Lu certe voluntos, pro ke ni demandis to de lu », respondis Manni.

— Tamen, nia situeso ne es kurajigiva, Manni.

— To es vera, ma nia matreto dicas ke kande la bon Deo ne quik exaucas ni, Lu agas tale por probar ni.

— Takaze, Lu degnez balde cesigar la probado, kara Manni, nam me koncias male standar.

— Kompatinda Nonni ! lo venas de ke tu es trempita til la osti ; e tu ne havas tuniko. Me volas retrodonar a tu la tua.

— No, no ; me ne ri-prenos olu.

Me mustis koaktar lu konservar la tuniko. Lore, lu esforcis ri-kurajigar me, dicante ke certe helpo balde venos.

Vartante, nia situeso plumaleskis. Ni sempre plu kaptesis da koldeso, e nia membri torporeskis.

« Ka ne esus bona recitar *Nia Patro* ? propozis Manni. La bon Deo plu balde sokursus ni. »

Ni recitis *Nia Patro* e, silencie, vartadis.

VI. — Vovo.

Ni fatigegita, palega, kontraktita, trempita, versimile aspektis quale du naufraginti, tante plu ke me esis en jileto, kun kamizo-maniko aproximative ligita per kordeto an la shultro.

Ni esis extreme depresita, e certe perisonta se sokurso ne venus tre balde.

Manni interruptis la tristega silenco.

« Quale tu sentas tu, Nonni ? »

— Exhaustita. Anke tu probable standas tale ?

— Yes. Me timas balde esvanor. — Tamen, Nonni, yen penso jus veninta a me. On dicas ke maristi qui trovesas, quale ni, en danjero sur maro, facas vovo al bon Deo por salvesor. Se anke ni facus vovo ? Forsan la bon Deo salvus ni plu balde.

— To es ecelant ideo. Ma qua vovon ni devus facar ?

— Ka tu memoras la historio quan nia matreto naracis a ni pri misionisti en pagana landi ? »

— Yes, Manni, tre bone.

Nia matro havis la biografio di santa Franciskus Xaverius, e kelkafoye naracis a ni lua misioni en India e Japonia. Ta naraci forte impresabis ni, ed en ta danjeroza situeso, la penso di Manni ri-flugis ad oli. Il adjuntis : « Ka tu memoras quante santa viron esis ta misionisto di India e Japonia ? »

— Me tre bone memoras.

— Nu, Nonni, ni vovez ke ni, kande ni esos viri, laboros quale ta famoza misionisto por konvertar pagani.

Ta propozo trublis me. Semblis a me ke tala vovo es kelke temerara. Tamen me konsentis dicante : « Quankam to es granda vovo, me ya voluntas facar ol kun tu. »

— Nu, ni facez ol quik, Nonni, por ke lo ne ezez tro tarde.

E rekolecinte dum kelka instanti, ni promisis a Deo, se Lu liberigus ni de ta danjeri, divenor misionisti che pagani.

Pos to, ni quik regardis cirkum ni, esperante perceptar la helpo tante ardoroze sollicitita. Ho ve ! nula helpero aparis. Ni retrovenis a nia plasi sur la benko. Me remarkis ke la stando di Manni plumaleskis. Il semblis a me balde mortonta.

Me cirkondis lu per mea brakii e klemis lu an me. Il klozis la okuli, apogis la kapo sur mea pektoro e restis senmova. To duris kelka tempo. Me totkorpe fremisis. Ka mea frateto esis esvaninta ? o dormanta ?... od forsan... mortanta ?

« Bon Deo, bon Deo, venez por helpar ni ! » me plurfoye repetis.

Subite, por granda joyo mea, Manni moveskis en mea brakii, quankam il ne apertis l'okuli. Plurfoye il extensis la brakii susurante : « Iesu ! mea Iesu ! » dum ke felicesala rideto lumetis sur lua pal vizajo. Me quik komprenis ke Manni sonjas, nam ofte eventis a lu parolar dum dormo. Pro to me sorgis ne vekigar lu.

Balde pose, il apertis la okuli, fricionis la palpebri e regardis cirkume. Il aspektis quale ulu retroveninta de fore e ne plus savanta ube lu esas. Me karezis lua vango, ed il ri-konciis la trista realajo. « Kara Manni, me dicis a lu, tu dormis tre tranquile. Lo ya bonfacis tu ».

— Yes, Nonni. E me regretas nur uno : vekeskir.

— Me ya kredas lo ; me mem divinas la motivo di tua regreto.

— Quale ?

— Pro ke tu susuris plurfoye : *Iesu*. Tu versimile havis belega sonjo ».

Il regardis me, surprizita e serioza, dum ke lua vizajo lejere rozeeskis :

« Ka vere me dicis to » ?

— Yes, Manni. E mem tu ridetis extensante la brakii quale se tu parolis kun ulu. Naracez a me tua revo. Ka ne » ?

Il aspektis kelke embarasita, ma balde dicis : « Me voluntas. Cetere lo esos rapide naracita, nam lo esis tre kurta ». Ed il komencis : « Tam balde kam ni facabis nia vovo, me dormeskis. Lore semblis a me ke la granda misionisto di India decensas del cielo. Il sizis mea manuo, e me flugeskis kun lu tra l'aero, fore, tre fore de hike. Ni arivis en granda urbo ube esis belega kirko. Il duktis me aden olu. Ibe me videskis Iesu. Ilca esis an l'altaro. Quik me kuris a Lu. Lu venis renkontre me kun brakii extensita e regardis me tante dolce... Ni interrenkontris meze dil kirko. Il embracis me. E me vekeskis ».

La naraco di Manni enocigis me. « Quante bela sonjo ! » me dicis.

— Yes, repetis mea frateto, to esis tre bela, e me ne povus explikar a tu quante me sentis me felica en la brakii di Iesu. Me esis ravisata pro feliceso ».

— To es facile komprenebla, Manni. Iesu semblas amar tu multege.

— Anke me kredas ico, lu naive respondis, e nun me es certa ke il balde venos sokursar ni.

VII. — Sur la Franca milit-navo « Pandore ».

Ni apene finabis parolar kande semblis a ni perceptar, en la forajo, sono velizita e plendatra.

« Ka tu audas, Manni ? »

— Yes. Quon to kredeble esas ?

— Me questionas me pri lo.

E ni, senmova quale statui, tensis l'orelo. Kelka instanti pose, la sama sono su audigis. Ni interregardis silencoze, ne savante quon pensar. Ni duris askoltar. E yen ke la sono repetesis, tranata, plendatra, itere ed itere, sempre plu proxime.

Subite, me, quaze frapita da fulmino, klameskis : « Navo ! Manni. To es navo qua vehas vers ni tra la nebulo ! »

— Navo ? Ma ta stranja sono...

— To es sireno.

— Ho ! takaze, ni es salvita, klamis Manni exultante. Quik ! ni dankez la bon Deo, nam Lu es qua sendas a ni ta helpo.

E ni juntis la manui, dum ke vibranta « danko » spricis de nia kordio.

« Ankore lasta esforcio, Manni, me pose dicis. Me volas remadar vers la navo, por ke ol, pro la nebulo, ne preterirez ni sen vidar ni ».

Sorgoze observante de qua latero la soni venas, me remadis per mea tota brakii, ho ve ! febligita, renkontre la salviva navo. Balde ni perceptis nigra maso lente emersar del nebulo. « Ol aspektas quale monto » susuris Manni. Fakte, la navo-^{*}bulko semblis, efike dal nebulo, multe plu enorma.

Oportis atraktar l'atenco dil navani, aparte dil quarto-viro. Proximeskinte maxim posible al navo, me dicis a mea frato : « Quik prenez mea fluto, qua jacas dop tu, e siflez tam forte kam tu povos ! »

Dume me klamis totforce : « Helpez !... Helpez ! » La quarto-viro restis nevidebla.

« Tamen, me pensis, lua gard-plaso es ye la busprito. Pro quo me ne vidas lu ? Lo es stranja ».

* E. *bulk*, maso, volumino di navo.

Fine, me videskis lu dum un sekundo. Ho ve ! il regardis adopozite. Pose, l'alta bastingaji celis lu de me, pro ke nia kanoto esis tre proximeskint al navo.

Ye tante poka disto de olca, ni rikonocis olu ; to esis *Pandore*, la Franca milit-navo quan ni vizitabis l'antea dio ! Ol probable livabis la rado Akureyri frumatine, ed esis lore naviganta a Francia.

« Quante stranja renkontro ! » remarkigis Manni.

Ni ja esis ne plu multe distanta del krozero kam per du metri.

« Ka ni ne videsis da ulu ? » il anxioze questionis.

— Timeble, ne. Me vidas nulu.

Or nia vivo dependis de ta poka instanti. La bruisego di la vapor-mashini tote dominacis mea klami e la flut-siflado da Manni. Me mortatre angoreskis. Ka la navo es preterpasonta sen ke ulu perceptabos ni ? Ni, kelka instanti antee, trovesis ye l'avanajo, e nun l'enorma ^{*}bulko ja esis forglitanta de ni. Ka nulu respondizos nia voki ?

Lore me perceptis, proxim l'eskalero abordal, kordo pendanta del bastingaji e tranesanta en l'aquo. Quik me facis kelka remilo-stroki e tale proximeskis sat multe por sizar olu. Me rapide spulis ol cirkum mea karmo, e por ne arachesor del barko e precipitesor en la maro, me insinuis me sub l'unisma remero-benke qua esis klovagita.

La kordo desvolvesis dum kelka instanti ; pose ol bruske tensesis. Me krieskis pro doloro. Semblis a me ke mea manuo arachesas. L'avanajo di nia kanoto kelke su erektis, e ni veheskis kun la navo. Ica, fortuneze, navigis tre lente, pro la nebulo ; altre, ne esabus posibl a me sizar la kordo e ligar ol a mea brakio.

« Nonni, mea frato subite klamis, ni jus perdis un remilo. Regardez : yen olu flotacanta sur l'aquo ».

To esis vera, desfortuneze. Dum mea extrem esforcio por sizar la kordo, remilo falabis de la bordo ed esis nun desaparanta en la voyo-traco dil navo. Esis neutila pensar pri retropeskar olu.

Kande la kordo esis par-nodigita, ni rikomencis advokeklamar. Vana esforcio ! La bruisego di l'aquo cirkum la helico dominacis nia voco. Ni, exhaustite, cesis nia voki.

« Quon facar nun ? » me dicis a mea frato. Il kontemplis la longa navo-parieto e reflektadis.

« Ha ! regardez, Nor : i » lu subite klamis. « juste super ni es lum-truo. Ka tu ne povus atingar olu per la remilo restanta ? »

— Quante bon ideo ! Pro quo me ne plu frue pensis pri to ?

Me probis e sucesis atingar la mikra fenestro. E me aplikis kelka frapi kontre la dika vitro. « To esos ya plu efikiva kam nia omna voki » me dicis a mea frato. Fakte, kelk instanti pose, Manni klamis : « Regardez ! Ulu ! »

Ta « ulu » apertis la kadro. Vizajo brunigita, nigrokula, kun vivac e penetriv regardi, aparis.

« Allo ! me klamis, sokursez ni ! » Sen respondar, la viro regardis ni astonegite. Il evidente komprenabis nulo. Pos instanto, il ri-klozis la kadro. Ni, kun desquieteso komprenebla, vartis lo eventonta.

Pos kelka minuti, kapo inklinis super la bastingaji : ta sam kapo quan ni ja vidabis en la lum-truo.

Balde altra kapi juntis su ad olu, e fine li esis multa, formacanta quaze rango di buli. Ta omna viri astonite regardis ni. Li gestadis e vivace paroladis, ma ni, pro la bruiso dil mashini, audis nulo.

« Deo volez ke li sokursos ni ! Manni sospiris. Me es severe koldigita ».

— Pacientesez, frateto, me dicis por kurajigar lu. Li es balde arivonta, e kande ni esos ibe supre, tu vidos quante bone li flegos ni. Memorez quante afabla li esis hiere.

— Ka tu kredas ke li metigos da ni sika vesti ?

— Tre certe. E mem plu bone, li kushigos ni en liti varnega e donos a ni manjaji. Ta omno rapide restauros e ri-fortigos ni.

— Se nur me sucesos riyarmeskar, jemis la kompatindo, me standos bone ».

Forta bruiso super ni igis ni levar la kapo. « Li es abasonta l'abordo-eskalero », joye susuris Manni.

Kelk instanti pose, l'eskalero desvolvesis an l'obskura navo-flanko. Un oficiro e du vigorosa maristi decensis a ni. La maristi atraktis nia barko e ligis ol ye l'infrajo di l'eskalero. Li havis sur la brakii grand lana kovrili. Un de li saltis en nia kanoto, levis Manni e mantenis lu stacanta sur la benko dum ke l'altra envelopis lu per kovrilo ; pose il prenis lu en la brakii e retroacensis.

L'altra maristo volis agar a me sammaniere, ma me shamis traktesor quale infanto koram tanta regardantaro. Me eludis

lua manui e springis ne sen penoza esforco, tamen sen helpo, adsur l'infra grado di l'eskalero.

Versimile, me, palega, trempita, fremisanta pro koldeso, aspektis kompatinde en mea jileto, kun lacerita kamizomaniko. Pro to, me esis rapide prenat, envelopat e portat aden la navo.

Ni esis balde cirkondata : oficiro, maristi, aspiranti grupeskis cirkum ni. Vice la gayeso di l'antea dio, lore videsis nur vizaji sucioza o mem konsternita. L'oficiro duktis la viri, qui portis ni, al dopajo dil navo. Per larj eskalero ye brilant kupra pasamano ni portesis aden chambreto diverse moblizita kam ta en qua ni esabis aceptata l'unismafoye. En olu trovesis du liti superpozita. L'oficiro distiris la reda kurteni.

La liti havis tuki fresha, tre blanka e blu-lana kovrili. Meze dil chambro trovesis brilanta mahagona tablo, ed alonge la parieti, du sofai kovrita per blua veluro.

Seque signo dal oficiro, la navani sternis ni, ankore envelopita, single sur un del du sofai. Ma me quik staceskis por irar sideskor apud Manni.

L'oficiro facis kelka komandi pri qui ni komprenis nulo, ecepte ke li koncernis ni, nam il indikis per la fingro lore me, lore mea frato. La maristi facis a ni signeto amikal e foriris dum ke l'oficiro palpis nia pulsado.

Manni ne-laute susuris a mea orelo : « Il es probable mediko. »

— Tu vidas, me dicis, ke ni darfas quieteskar. Ni es en bona manui.

— Yes. Quante bele agis la bon Deo por salvar ni !

— Fakte, lo es marveloza. Tamen memorez ke ni facis gravega vovo. Me questionas me ka ni povos ultempe exekutar olu.

— Deo helpos ni, Nonni.

Frapeto an la pordo igis lu tacar. « Enirez ! » klamis la mediko. — Du Franca pueri, cirkume sameva kam me, su prizentis. Lia movi diskreta surprizis me. Versimile li judikis ni tre malada, nam li havis mieno grava e marchis sur la ped-pinti. L'unu portis varm aquo en kuveto, l'altru suba vesti nova.

Me, de mea sofao prizentis a li la manuo, facante kap-signo amikal. Li respondis sammaniere ed aspektis felica vidar ni min malada kam on timabis.

Li helpis ni desmetar nia pedvesti e kalzi imbibita, e lavar nia manui e pedi. Pos metigir da ni kamizo sika, on rapide kushis ni : me en la supera lito e Manni en la suba.

Dum ke on kovris ni sorgoze, mea frateto klamis a me del fundo di sua lito : « Tale, ni tamen iras a Francia ! »

— Lo es vera, ma quale remediar to ? Ne es tempo desquietesar », me respondis.

Pos certigir su pri ke ni es en varmeso en nia kusheyi, la mediko donis a singlu de ni glasedo de ecelanta drinkajo qua rifortigis e ri-varmigis ni quale sunradio. Dolca varmeso e delicoza koncio di bonstando invadis nia membri, e preske samtempe dormo salutara klozis nia palpebri.

Ni dormis longe, adminime dum la plu granda parto dil jorno. Forta bruiso vekigis ni. To esis la mashino, sisanta quale se ol esis haltonta. Me apertis l'okuli, e regardis cirkum me. Me videskis yuna Franco ; il esis sidanta an la tablo, e lektanta. Quik il adkuris ed observis me kun afabl interesito.

« Ka tu voluntas indikar a me la kloko nuna ? » me demandis (komprenende, per l'Islandana). Kom nura respondo, il ridetis a me e, pozante sua manuo sur mea pektoro, il dulce koaktis me ri-kushar me. Pose il dicis ulo — qua semblis a me Chinajo — e sorgoze ri-kovris me.

Ni dezirabus inter-konversar, ma nia probi ne sucesis. L'unu ne komprenante to quon l'altru dicis, ni fine sukusis la kapo ed interregardis ridetante. Ta agado kredeble vekigis Manni, nam lua delikata voco su audigis : « Nonni, quale tu standas ? »

— Tote bone, Manni ; ma me tre hungras !

— Anke me !

Ton dicante, Manni springis sur la lit-bordo por regardar me. Ta manovro ne satisfacis nia flegisto. Il sizis mea frateto ed alerte ri-enlitigis lu. Manni, qua ne esis kustumigit a tante sen-nuanca procedi, klamis a me : « Nonni, la puero tenas me, ed impedas me ekirar la lito. »

— Takaze, me quik decensas che tu », me respondis ; e me esis springonta del lito kande la Franca puero retenis anke me ipsa.

« Non ! non ! » lu dicis dum ke lu koakte ri-kushis me. Irga rezisto esis ne-efikiva. « Non ! non ! » lu duris dicar.

« Il ne volas lasar me decensar che tu, Manni. Il kontinue

dicar : « Non ! non ! ». Tale il pronuncas mea nomo. To ya poke similesas a *Nonni*. »

— Pluse, il stranje pronuncas ol per la nazo », adjuntis mea frateto.

Me probis komprenigar da nia flegisto ke me nomesas « *Nonni* » e ne « Non ! non ! ». Ma il ne komprenis mea expliki.

La bubeto semblis chagrenigita. Il forsan ricevabis, kom instruciono : mantenar ni enlitigita, e ne expektis de ni tante poka docilesa. Tamen il quieteskis vidante ni ri-tranquileskar, singlu en sua kusheyo.

Pos pauzo pasable longa, Manni dicis a me : « On voluntez adminime donar a ni ula manjajo ! »

— Dicez lo al Franca puero, me respondis.

— Lo es neutila. Il komprenas nulo.

— Me probez komprenigar me per signi.

Me per gesti vokis mea yuna flegisto, ed esforcis komprenigar da lu ke ni es hungranta. Joyigive, me vidis ke lu komprenabis. Il kap-signifis ridetante, ed ekspringis.

Il balde rivenis kun la mediko quan ni salutis per energioza manupreso, dicante ke ni standas tre bone.

La mediko dicis kelka vorti al puero, qua hastoze ekiris e balde retrovenis portante nia vesti, qui esabis lavita e sikigita dum nia dormo, Fine, do, ni darfis ekirar la lito. Ni volis retrodonar la vesti quin on prestabis a ni, ma la mediko savigis per signi ke ni darfis konservar oli. Emocigite da tanta benigneso, ni gratitudoze presis lua manuo.

Ni esis apene par-vestizita kande la blankvesta navo-koquistro eniris portante ne nur vino e kuki, ma dishi por kompleta repasto. Il aranjis 4 manjilari. Nia flegisto e l'altra Franca puero qua l'anteadie helpabis kushar ni, esis dineonta kun ni.

Dum la repasto, ni esis tre bonhumora. Ni inter-konversadis, la du puera aspiranti per la Franca, e ni per l'Islandana. Manni e me manjis segunhungre, to es agive. Pro to, pos la duesma disho, ne plus expektante ulo ultra, ni esis ja saturita. Ma nova dishi, e pose ankore nova dishi prizentesis. On traktis ni quale principin. Ne kustuminte tante abundant repasti, ni saciesis da gustar kelkete de ta omna ecelantaji, por facar societo a nia du amiki. Ili, kustumigite a granda dinei, savis plu bone kam ni helpar su per la mandibuli. Li exhortis ni

a manjar, e semblis chagrenetar pri ke ni esis tante poke dente-agiva.

Pos la repasto, ni acensis sur la ferdeko. Granda surprizo vartis ni ibe. La navo esis haltinta, e restis senmova sur la maro ankore kalma. Ye kurta disto, trovesis altra vapor-navo, tre eleganta, ma multe plu mikra kam *Pandore*. La Dana fluktuis ye lua dopajo.

« He ! to es *Fylla*, klameskis Manni pos fixe regardir ol. Ka ne, Nonni » ?

Me meafoye examenis ol e joyoze konstatis ke mea frateto ne eroris. To esis fakte la Dana milit-navo *Fylla*, qua kustumis ulfoye venar, dumsomere, vizitar Akureyri. Il certe esis iranta a nia urbo e povis retroduktar ni adibe.

« Ka to ne es preske miraklo ? dicis Manni. Kun quanta delikateso la bon Deo sorgas ni ! »

— Vere, to es providencala, me respondis kun vivaca sentimento di gratitudo.

La viraro di *Pandore* esis grupeskinta sur la ferdeko. Omni volis manifestar a ni sua simpatio. To unesme kelke konfuzigis ni ; ma ta honesta maristi, ed aparte la puera aspiranti, agis a ni tante afable ke nia konfuzeso rapide desapararis. De omna lateri, manui prizentesis a ni, e ni presis li kun profunda gratitudo. Sur ta omna bon vizaji lumis quaza refleko dil sun-radii qui fremisis sur la ondi.

La kapitano vartis ni ye l'eskalero abordal. Il esis mezeva viro, kun solida konstituciono, ed aluro distingit e vizajo milda, preske patrala.

« Ni devas dankar lu pro lua afabl accepto » me dicis a Manni.

E ni, kelke timideskanta, adiris ilu. Il regardis ni kun jentila rideto. Me vivace prenis lua manuo quan me energioze sukusis, dankante lu, per la Islandana, pri ke lu salvis ni, e pri omna afablaji quin ni recevabis sur lua navo.

« Anke tu, Manni, devas dankar. » Mea frateto sizis l'altra manuo dil kapitano e naive kisis olu.

L'oficiro pozis un de sua manui sur la kapo di Manni, l'altra sur la mea e karezis nia hari. Ta viro tante impozanta esis videble emocigita : lakrimo perleskis ye lua palpebro. Me supozis ke lu forsan pensas a sua propra pueruli, en la lando di lu...

Ante decensor, ni lastafoye turnis la kapo por adiar omni.

E ta jentila maristi respondis per vorti divineble tre afabla. An l'infrajo di l'eskalero, ne nur nia meskina kanoto, ma anke la superba vapor-shalupo di *Pandore* vartis ni. Ni esis tote konfuzigita pro tala honoro. En la shalupo qua hisabis la Franca flago, nia devota mediko, nia fleginto e lua kompano jus su plasizabis. Ni sideskis apud la mediko. Kelka maristi acensis e ligis nia barketo al shalupo. Un instanto pose, ni vehis direte vers *Fylla*. Ni ankore turnis ni ed agitis nia beredi, dum ke la Franci ni salutis per la manuo.

Ni glitis sur maro spegulatre glata, rapide forirante del hel navo qua esabis a ni tante gastigema. Nia restado che olu esis longe la temo di nia konversi, ed olu nultempe efacesos de nia memorado.

VIII. — Sur la Dana milit-navo « *Fylla*. »

La kurta paso de una navo a l'altra prizentis a ni marve-loza spektajo.

Esis admirinda nordal vespero. La koldeso e nebulo di l'antea nokto esis desaparinta. La suno radiifis en la horizonto. En ta regioni, ol ne kushas su dum la nokto. Ye ta instanto, la krud lumo jornal pokope fuzesis kun la dolca radii dil suno meznoktal. To esis harmonioza mixuro di purpurea e rozea kolori, qua vestizis omna kozi per red-orea reflekti.

Quaza strado marve-loza, brileganta per omn irisa kolori, su extensis avan ni, de nia navo til la radioza suno tra la tota larjeso maral. E ta strado ne-deskriptebla, tota ek oro movanta, ek oro liquida, cintilifis quale se ol esis semizita per milopa perli e lapidi. Esis vera feajo...

Ma yen ke ni atingis l'eskalero abordal di *Fylla*. Du Dana oficiri, en brilant uniformi, acceptis ni. La mediko, la du puera aspiranti, Manni e me acensis la navo ; dum ke la maristi restis en la shalupo.

La Dana maristi salutis ni kun ta afabla simpleso qua karakterizas li. On regardadis ni kun astoneso, dum ke ni, preirate dal oficiri e mediko, trairis la ferdeko. por irar aden la kabino dil kapitano.

Omno, che la koketa navo, esis blanka e netega. La ferdeko, lavite e frotite, esis senmakula. La kanoni ed omna metal implementi brilis e aspektis tote nova.

Elegant eskalero duktis ni che la kapitano, di qua la salono

esis tam bela kam ta di *Pandore*. Ta viro, ankore yuna, ye nigra labio-barbo e brosilatra hararo, venis renkontre la Franca mediko, presis kordiale lua manuo, e shovis vers lu redvelura fotelo. Pose, il venis a ni, prizentis anke a ni la manuo, e signifis ke ni sideskez sur la benko samrede vestizita, qua su extensis alonge la parieto.

La kapitano e la mediko inter-konversis per la Franca ; do, Manni e me ne povis sequar la konversado qua semblis multe interesar la yun aspiranti. Tamen, ne esis desfacila perceptar ke ol ni koncernis. Forsan la mediko naracis nia historio al kapitano, e li du kun nia yun amiki ulfoye regardis ni ridetante.

« Esas vexiva komprenar nulo, susuris Manni. Me kredas ke li kontinue parolas pri ni.

— Yes ; ma quietesez : li ne maldicensas. » On frapetis an la pordo, e servisto eniris. Il portis pleto kontenanta botelo de champanio, sis glasi e arjenta korbo plena de kuketi. Il pozis ta kargajo sur la tablo, solene pafis per la stopilo, plenigis du glasi per la spumifanta liquido, pose direktis a sua mastro questioniva regardo. L'afabla kapitano suafoye regardis la mediko, indikante per la manuo la quar pueri. La mediko ridetante facis gesto qua semblis signifkar « yes. » Ton ni quik komprenis, e ni, radioza pro plezuro, interregardis, dum ke la kapitano sizis la botelo e plenigis nia glasi. Por exakte parolar, il plenigis nur duime la quaresma glaso, e lansis patrol regardo a mea frateto.

On igis ni proximeskar, e ni glaso-shokis kun ta Siori. Manni, pos drinkir per un gluto sua vin-porcioneto, dicis a me ne-laute ke la drinkajo es bonega, e ke lu ya povabus drinkar integra glasedo.

L'acepto esis finita. Manni e me adiiis la jentila Franci ed aparte dankis la mediko pro lua flegado. Il ridetante frapetis nia kapi.

Pos interkambio di manu-presi kun la yun aspiranti, ni kure decensis l'eskalero abordal e, per un springo, ni ensaltis la shalupo por adiar anke la simpatioz maristi. Pose, la vaporbarko retroiris a *Pandore* dum ke ni sendis a nia amiki lasta rideti ed adio-gesti.

Balde pose, la du navi durigis sua vojajo : la Franca navigis al Oceano, la Dana su direktis vers Akureyri.

Me ne povus naracar detaloze omna egardi quin la viri di

Fylla havis a me e mea frato. To esis sam afableso e sam charmanta kordialeso kam che *Pandore*. Pro ke ni kelke komprenis la Dana, ni povis anke igar ni komprenata, quo multe plu faciligis la interrelati.

Ti qui konocas la Dani savas quante kordial e komplezema li esas en la kunvivado. On neglijis nulo por igar agreabla nia restado che *Fylla*. On montris a ni la vidindaji dil navo. En l'oficirala repasteyo, la vice-kapitano prenis du eleganta sabreti ; on adjustigis la zoni a nia tayo e ni esis yurizata portar li dum nia tota restado sur la navo.

Tri Dana pueri esis che *Fylla*, e, komprenende ni balde inter-amikeskis ; li esis ecelanta lud-kamaradi. Vespere ni supeis kune.

Dum la repasto, mea frateto questionis pri quaprocede on igabis du granda navi haltar en larja maro. Tamen, lu dicis, oli ne povis interrelatar de tante fore. La yuna Dani explikis ke maristi facas ula signi per qui li povas distante interparolar. To nomizesas « signalar ». La Franca navo « signalabis » a *Fylla* : « Ni havas sur nia navo du pueri Islandana rekoliita en Eyjafjördur. Li es de Akureyri. Ka vi volas aceptar e hemduktar li ? » *Fylla* quik respondis : « Yes. » Lore la du navi halteskis.

La Dana pueri suafoye demandis de ni naraco di nia aventuri. Ni naracis omno : la peskado, la nebulo, la refluxo, la baleni, la terorigiva nokto, nia vovo e la salveso miraklatra.

Pri baleni, li dicis ke anke li renkontrabis balen-trupo, e ke ta enorma bestii lansabis imensa aquo-spricuri, quo tre amuzis la viraro. Mem du de oli akompanabis la navo dum kelka tempo, e subite, plunjabis.

« Sendube, asertis Manni, li es ti qui tante aspersis ni. » La yuna Dani ne komprenis quale baleni povabis aspersar ni ; li prefere kredis ke ni esis spumizita dal ondi.

E nia konversado esis tante charmoza ke ni duris babilar til tarda kloko, sub la purpurea radii dil suno meznoktal.

Fine, ni devis kushar ni. Manni e me trovis single lito en la dormeyo di nia nov amiki. Quika dormo klozis nia palpebri, e quankam ni ja longe repozabis che *Pandore*, ni anke che *Fylla* dormis til plena jorno.

Ye vekesko, ni facile konstatis ke la navo ja es arivinta en la rado di Akureyri, nam la mashino ne plus funcionis, ed omno esis silencoza. Quik ni metis nia vesti por acensar

sur la ferdeko. Fakte *Fylla* esis ankragita cirkume en la loko quan *Pandore* okupabis.

La maristi, bonhumora, cirkondis ni, gratulis ni pri nia fortuneza retroveno e jentile joketis ni. Nia yun amiki Dana balde venis querar ni por dejunar en l'oficiral repastejo. On prizentis a ni la disho nacional : riza pudingo pulverizita per sukro e cinamo, kun butro-peco meze di olu.

Pos la dejuno, oportis facar vizito al kapitano. Il montris su tre afabla e, aludante nia sabreti, il questionis ni ridetante ka ni deziras engajar ni kom aspiranti en la Dana navaro. Ni respondis ke ni bezonas yurizo da nia gepatri.

« Bone respondita » lu dicis ; pose il adjuntis :

« Cadie, frumatine, ni esis apene enirinta la rado kande kanoto abordis *Fylla* e demandis informi pri vi. » E pro ke ni apertis granda okuli pro astoneneso : « Yes, lu adjuntis, via familio es tre desquieta pri vi de via desaparo, e plura kanoti sendesis por serchar vi. Me havis la joyo ri-quietigar via parenti, donante bona novaji pri vi. Me informigis li ke vi es che mea navo, bonstanda, e ke me retroduktigos vi adheme maxim balde posible. »

Ni quik staceskis e presis la manuo dil kapitano, dankante lu pro lua tanta komplezo a ni. « Ne tante insistez pri to. » il dicis. Pose il adjuntis : « Pro vua parenti e por lia quieteso, esus oportuna ke vi ne tardesos retroirar adheme. Ma, tam longe kam *Fylla* restos en la rado, vi esos plezure aceptata sur mea navo, tam ofte kam vua gepatri permisos a vi vizitar me. »

Ravisata pro tant afableso, ni dankis lu itere kun expanso. Il akompanis ni sur la ferdeko por asistar nia departo.

Shalupo tote blanka depozesis sur la maro ; nia barketo ligesis ad olu e tri maristi komandesis duktar ni adheme. Ni retrodonis nia sabri ed afecionoze adiis la navanaro.

Nia yun amiki Dana esis ja vartanta ni proxim l'abordo-eskalero. Manni, lin videskante, havis charmant ideo. Il kuris al kapitano : « Ho Sioro kapitano, il jentile dicis, ka vu ne voluntus permisar a nia kamaradi ke li ni akompanos ? » La kapitano rideskis e grantis la dezirata permiso. « Tamen, lu adjuntis, tu sorgos pri ke li ne fole eskapez quale vi. »

— Me responsas pri lo, Sioro kapitano, » mea frato fiere dicis ; ed il kuris a nia amiki por anunciar a li ke li darfas disembarkar. Li esis ravisata, nam, segun lia aserto, tala permiso tre rare grantesas ad ili.

IX. — Adenheme.

Kande omno esis aranrita, ni plasizis ni en la shalupo e klamis last adio al Dani qui respondis : « Paa Gensyn ! » (il rividu !) »

« Adube ni mustas direktar la shalupo ? » la maristi me questionis.

Sen lasar a me tempo responder, Manni klameskis : « Lasez me guvernar, me pregas, me direktos juste. »

— Volunte » dicis ridetante la komplezema maristi. E li cedis la guvernilo a mea frateto, qua esis fierega pri guvernar tante bela shalupo.

La malicemo ne guvernis rektadirecione a nia domo ; il diletis kelke paradar avan uli de la navi stranjera qui esis ankore en la rado. E kande ni pasis proxim ta navi, on quik ri-konocis ni, ed on facis a ni omnasorta questioni. Ni saciesis da responder ke ni misirabis dum pesko-partio e ke ni retrovehis kun la milit-navo *Fylla*. Viri rideskis minacante ni per la fingro. Uli mem predicis a ni acepteso versimile desagrabla che nia gepatri e, per gesti signifika, anuncis a ni la puniseso qua vartas ni. Ta predici ne plezis a ni ; pro to Manni rezolvis guvernar rektadirecione a nia domo, situita ne fore de la plajo, an la kirko.

Kande ni atingabis la rivo, ni springis adtere e pregis la maristi atraktar la du barki sur la sablo e lasar li ibe ; nam ni volis po irga preco ke li venez kun ni e nia yun amiki salutar nia parenti. Li aceptis nia invito, tiris la kanoti de l'aquo ed akompanis ni.

Nia patro, matro e seniora fratino Bogga aceptis ni kun brakii apertita, e, adminime tainstante, on dicis nulo desplezanta al puera peskeri. Cetere, ka ni ne esis du filii perdita quin on kredabis mortinta e qui retrovenis vivanta, gaya e felica ? On volis festar pro nia retroveno, e nia kompani invitesis drinkar tasedo de kafeo e manjar kuki. E dum ke ni joyoze sideskis an la ronda tablo dil salono, la maristi e la Dana pueri naracis quon li savis pri nia aventuri.

Fininte sua naraco, li expozis a nia gepatri omno quon ni esis suportinta, ed adjuntis, por nia granda kontenteso, ke ta sufri es expiaco suficanta al kulpo quan ni facis pro manko di experienco. Li insiste pregis ke on remisez a ni irga plusa puniseso, tante plu, li konkluzis, ke nia konduto che *Fylla* esis modelatra.

Nia gepatri ne povis refuzar lo demandita da lia gastis, e ni debis a ta simpatioza maristi nia komplete pardoneso e punisal remiseso.

Lore, me dicis a mea matro quante la puera Dana mosi esabis afabl a ni. Por dankar li, el queris buxo de sika vitberi quin el dividis inter li. Li jentile aceptis ta mikra donaco.

Pos un horo, nia viziteri livis nia parenti. Manni e me volis akompanar li til la plajo ; ni deziris ri-dicar a li un plusa foye nia gratitudo pro lia karitatoz interceso. Ni havis lakrimi en la okuli kande ni donis a nia kar mikra kamaradi la manupreso adial. La shalupo startis, e ni retrovenis al hemo.

Me ne tardesis, dum ta posdimezo, koncieskar fort anxioso pri la vovo quan ni esis facinta dum la danjeroza nokto sur la maro. E me questionis me tre serioze : « Quale ni povos exekutar quon ni solene promisis a Deo ? » Me rezolvis parolar pri to a Manni ta sam die. Me adiris lu e propozis a lu promenado. Il aceptis joyoze, e ni acensis la kolino erikoza qua es vicin al urbo. Atinginte la somito, ni instalas ni sur roko emersanta del verd e rozea tapiso.

Dum kelk instanti, nulu de ni paroleskis. Ni silencoze kontemplis la rado e la stranjera navi inter qui *Fylla* nun es la maxim granda.

Fine me ruptis la silenco :

« Ka tu pensas, Manni, me dicis al frateto, al vovo quan ni es facinta ? Lo es grava, nam qua promisas ulo al bona Deo devas exekutar la promiso.

— Certe, il respondis, tante plu ke Deo mirakle salvis ni.

— Yes, ma ni promisis divenor misionisti en pagana landi. Quale ni povos exekutar ta promiso ?

Manni regardis me per innocent e sincer okuli, pose il dicis : « Anke me ne savas quale lo es facebla. Ma me expektas helpo dal bon Deo. Lu povas irgo, e ni devas konfidar a Lu omno. »

Manni kustumis tale solvar problemi kande il esis embarrasita. Jentil e naiv anmo, amanta Deo, a qua lu fidis pri irga desfacilajo !

Me replikis a lu :

« Tu es jus saje parolinta. Konseque, ni de tempo a tempo prege demandos la helpo Deal, e ni ne oblivios lo promisita. »

Mea frateto asentis, e ni gaye retrovenis al hemo.

Konkluzo.

Pro oportuna intersequeo di cirkonstanci, o prefere pro arango dal Providenco, me, pos un yaro, mustis facar granda voyajo aden Francia por parfinar mea studii. Tri yari plu tarde, mea frato sequis me adibe.

Manni, qua sempre konservabis sua bon e kandid anmo di infanto, mortis en Louvain dum sua studiado filozofial, dek e du yari pos ke lu livabis Islando. E me fidoze kredas ke, ye la fino di lua kurta kariero, Iesu lun aceptis en sua brakii quale la kar puero lo sonjabis dum la terorigiva nokto, meze dil fyordo Eyjafjördur.

